

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2203/2020
23.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Стојановић адвокат из ..., против туженог Центра за породични смештај и усвојење из Београда, кога заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1974/2019 од 15.01.2020. године, у седници одржаној дана 23.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1974/2019 од 15.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1974/2019 од 15.01.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2685/17 од 13.03.2019. године, ставом првим изреке, допуштено је преиначење тужбе као у поднеску тужиле од 27.11.2018. године додавањем још једног захтева уз постојећи у погледу тражених доприноса. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци по основу минулог рада на име навршених година рада у установама социјалне заштите у којима је тужилка радила пре премештаја на рад код туженог и на основу рада код туженог, а која је разлика настала у периоду од 01.09.2014. године до 31.06.2016. године, исплати износ од 58.767,75 динара, и то износе наведене у овом ставу изреке са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци обрачуна и код надлежних служби за социјално осигурање уплати на појединачне износе из става другог изреке пресуде доприносе за пензијско и инвалидско осигурање Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, доприносе за здравствено осигурање Заводу за здравствено осигурање, као и доприносе за осигурање за случај незапослености Националној служби за запошљавање, по стопима прописаним законом, за период од 01.09.2014. године до 31.05.2016. године. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 51.051,00 динара, са законском затезном каматом од 13.03.2019. године као дана доношења пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1974/2019 од 15.01.2020. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Првог осногног суда у Београду П1 2685/17 од 13.03.2019. године у ставу првом, другом и трећем изреке и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, потврђено је решење о парничним трошковима садржано у ставу четвртог изреке првостепене пресуде у делу којим је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова поступка исплати износ од 51.051,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате и жалба туженог у том делу одбијена као неоснована. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у преосталом делу става четвртог изреке првостепене пресуде тако што је одбијен као неоснован захтев да се обавезе тужени да тужиљи исплати законску затезну камату на износ од 51.051,00 динара, почев од 13.03.2019. године као дана доношења пресуде до дана извршности пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби, као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као посебној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном пресудом потврђена је одлука првостепеног суда којом је усвојен тужбени захтев тужиље за исплату додатка на плату по основу минулог рада на име навршених година рада у установама социјалне заштите, у којима је тужиља радила пре премештаја на рад код туженог и на основу рада код туженог, за период од 01.09.2014. године до 31.05.2016. године. О овом праву тужиље и висини тражене накнаде судови су одлучили уз примену материјалног права које не одступа од правних ставова Врховног касационог суда изражених у одлукама са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари. Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној применом члана 404. став. 1 ЗПП, јер из напред изнетог произлази да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спора, дозвољеност ревизије се има ценити према

члану 403. став 3. ЗПП, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 29.09.2017. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 58.767,75 динара, што представља износ испод 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

У овом спору из радног односа који се односи на потраживање у новцу, вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**